

Contracoberta

Poques vegades un llibre ha estat tan clar, tan útil i tan revelador com aquest assaig sobre l'ofici d'escriure, que comença amb la peculiar infància d'Stephen King, que ja de ben petit va mostrar un interès inusual i precoç per l'escriptura, i ofereix al lector, a partir d'una sèrie de records d'adolescència i de joventut, una mirada amena i divertida sobre la seva formació. Descriu les eines bàsiques de l'ofici d'escriure, com polir-les i multiplicar-les a còpia de fer-les servir, i acompanya el lector a través d'aspectes crucials de la vida i art d'un escriptor, oferint consells pràctics i inspiradors sobre tots els aspectes del procés d'escriptura, des de la trama i la construcció dels personatges fins als hàbits de treball i com encarar el rebuig editorial. *Escriure* culmina amb el commovedor relat de com la seva necessitat d'escriure el va ajudar a recuperar-se del gravíssim accident que va patir l'estiu de l'any 2000, quan el va atropellar una furgoneta.

FRAGMENT

27

Quan vaig començar *Carrie*, m'acabaven d'agafar com a professor d'anglès a Hampden, un poble veí. Em pagaven 6.400 dòlars l'any, una suma inconcebible comparada amb el dòlar seixanta l'hora que guanyava a la bugaderia. Si hagués fet càlculs, tenint en compte totes les hores que passava en reunions de després de classe i corregint exàmens a casa, m'hauria semblat una suma força concebible, la veritat, i m'hauria adonat que la nostra situació era més greu que mai. A final de l'hivern del 1973 vivíem en una caravana doble a Hermon, un poblet a l'oest de Bangor. (Anys més tard, em van fer una entrevista per a *Playboy* i vaig dir que Hermon era «el cul del món». Els hermonins es van enfurismar, així que em disculpo. En realitat, Hermon no passa d'aixella del món.) Teníem un Buick amb problemes a la transmissió i no ens podíem permetre arreglar-la, la Tabby encara treballava a Dunkin' Donuts i no teníem telèfon: no ens el podíem permetre. En aquella època, la Tabby va provar sort en la literatura de les confessions fictícies («Massa guapa per ser verge» i coses així) i rebia respostes immediates de «no és la nostra línia editorial però segueixi provant». Se n'hauria sortit si el dia tingués una o dues hores més, però durava les vint-i-quatre de sempre. D'altra banda, la gràcia inicial que li hagués pogut fer la fórmula de les revistes de confessions (en diuen les tres erres: rebel·lió, ruïna i redempció) no va trigar a esfumar-se.

Jo tampoc tenia gaire èxit amb la meua carrera d'escriptor. En les revistes per a homes, els contes de terror, ciència-ficció i policíacs estaven sent substituïts pels de sexe, cada

cop més explícits. Això complicava les coses, però el problema més gran no era aquest. Era que, per primera vegada a la vida, em costava escriure. Per culpa de les classes. Els meus col·legues em queien bé i els xavals m'encantaven –tots podien ser interessants, fins i tot els més cafres– però quan arribava el divendres a la tarda, tenia el cap com un timbal. Si mai vaig estar a punt d'abandonar la meva carrera com a escriptor, va ser llavors. M'imaginava amb trenta anys més i el mateix abric tronat amb colzeres i la panxa cervesera sortint per sobre els pantalons. Tindria aquella tos de fumar massa Pall Malls, ulleres més gruixudes, més caspa, i al calaix de l'escriptori, sis o set originals inacabats que, molt de tant en tant, gairebé sempre borratxo, trauria i retocaria. Quan em preguntessin què feia en el meu

temps lliure, diria que escriure un llibre: què més podria fer un respectable professor d'escriptura creativa amb el seu temps lliure? I llavors, esclar, em mentiria i em diria que encara tenia temps, que hi havia novel·listes que no havien començat fins als cinquanta, collons, o seixanta! Segur que n'hi havia una pila, esclar.

En aquells dos anys que vaig fer de professor a Hampden (i rentant llençols a la bugaderia de New Franklin els estius), la meva dona va ser providencial. Si m'hagués dit que escriure contes al porxo de la nostra casa de lloguer a Pond Street o al quarto de la rentadora de la nostra caravana llogada de Klatt Road a Hermon era una pèrdua de temps, crec que m'hauria desinflat. Però la Tabby no va dubtar mai de mi. Era un suport constant, una de les poques coses bones en què es podia confiar. I quan veig una primera novel·la dedicada a la dona (o al marit), somric i penso: «Algú sap de què va això». Escriure és molt solitari. És una gran ajuda tenir algú que confiï en tu. No cal que facin discursos. Normalment n'hi ha prou que hi creguin.

28

Durant la carrera, el meu germà Dave va treballar de conserge a l'institut de Brunswick, el seu antic *alma mater*. Jo també hi vaig treballar part d'un estiu, no me'n recordo de quin any, era abans de conèixer la Tabby però després de començar a fumar. O sigui que devia tenir dinou o vint anys. Treballava amb un tal Harry, que duia un uniforme verd, una gran cadena per les claus i era coix. (Almenys tenia mans en comptes de ganxos.) Un dia, mentre dinàvem, en Harry em va explicar com s'havia enfrontat a un atac banzai japonès a l'illa de Tarawa, amb tots els oficials japonesos brandant espases fetes amb llaunes de cafè i al darrere els soldats cridant, col·locadíssims, pudents de cascall socarrimat. En sabia, d'explicar històries, el paio.

Un dia havíem de netejar les taques de rovell de les parets de les dutxes de noies. Vaig entrar al vestidor amb la curiositat d'un jove musulmà que de sobte es troba al bell mig de territori femení. Era igual que el de nois, però alhora era completament diferent. No hi havia urinaris de paret, esclar, i hi havia dues caixes metàl·liques clavades a les rajoles, sense distintiu, i d'una mida que no era l'adequada per al paper de vàter. Vaig preguntar de què servien.

–Són pels taps de cony –va dir en Harry–. Per aquells dies del mes.

També em vaig adonar que les dutxes, no com les del vestidor de nois, tenien cortines de plàstic rosa enganxades amb unes anelles cromades. Et podies dutxar amb intimitat. L’hi vaig comentar a en Harry i ell va arronsar les espatlles.

–Suposo que a les noies els fa més cosa anar despullades.

Un dia que estava treballant a la bugaderia, me’n vaig recordar i em va venir al cap la primera escena d’un conte: unes noies que es dutxaven en un vestidor sense cortines de plàstic rosa, ni anelles cromades ni intimitat. Llavors, a una de les noies li ve la regla. El que passa és que no sap què és, i les altres noies, amb fàstic, horroritzades, divertides, comencen a llançar-li compreses. O tampons, que en Harry anomenava taps de cony. La noia comença a cridar. Quanta sang! Es pensa que es mor, que les altres noies se’n foten d’ella encara que s’estigui dessagnant. Reacciona. S’hi torna. Però com?

Uns anys abans, havia llegit un article a *Life* que plantejava la hipòtesi que alguns casos de *poltergeist* fossin fenòmens de telecinesi (és a dir, la capacitat de moure objectes amb el pensament). Segons l’article, hi havia proves que suggerien que els joves podien ser més propensos a tenir aquest poder, especialment noies que entraven a l’adolescència, just quan tenien la primera... Pam! Dues idees sense relació, la crueltat adolescent i la telecinesi, juntes, i a mi se m’havia encès una llumeta. Però no vaig deixar de carregar la Washex número dos, no vaig arrencar a córrer per la bugaderia amb els braços enlaire cridant «Eureka!». No era la meva primera bona idea, ni la millor. Malgrat això, em va semblar que podia ser la base d’un bon conte per a *Cavalier*, encara que em rondés pel cap la possibilitat d’enviar-lo a *Playboy*, que arribava a pagar fins a dos mil dòlars per conte. Amb aquesta morterada podria comprar una nova transmissió per al Buick i encara me’n quedaria un bon feix per omplir el rebost. Vaig deixar el conte en guaret, fent xup-xup en aquell lloc que no és ni territori conscient ni subconscient. Ja feia de professor la nit que vaig decidir posar fil a l’agulla. Vaig escriure un esbós de tres pàgines a un espai, les vaig arrugar i, fastiguejat, les vaig llençar a la paperera.

El que havia escrit tenia quatre problemes. El primer, i el menys important, era que el conte no m’emocionava. El segon, una mica més important, era que la protagonista no m’agradava gaire. La Carrie White em semblava curta i passiva, una víctima fàcil. Totes les noies llançant-li tampons i compreses i cridant «Tapa-te’l, tapa-te’l!» i a mi em relliscava. El tercer, de més pes, era que no em sentia segur amb l’escenari o el repartiment completament femení. Havia aterrat al Planeta Femella i amb una antiga visita al vestidor femení de l’institut de Brunswick no n’hi havia prou per orientar-m’hi. Per mi, escriure sempre és millor quan és un acte íntim i sexi, pell amb pell. Amb *Carrie*, em feia la sensació que duia un vestit de neoprè que no em podia treure. El quart problema, el més important de tots, va ser adonar-me que el conte només valdria la pena si era força llarg, segurament més llarg que «De vegades tornen» que ja havia ultrapassat qualsevol límit habitual del que era acceptable en el mercat de les revistes

masculines pel que fa a l'extensió. S'havia de deixar molt d'espai per a les fotos d'aquelles animadores que ves a saber per què s'havien oblidat de posar-se les calcetes: era per elles que els paios compraven aquelles revistes. No ho veia clar, això de passar-me dues setmanes o potser un mes escrivint una novel·la curta que no m'agradava i que no podria vendre. Així que la vaig llençar.

L'endemà a la nit, quan vaig tornar de fer classe, la Tabby tenia l'esborrany. Se l'havia trobat buidant la paperera, havia netejat la cendra del manyoc de papers, els havia desarrugat i s'havia assegut a llegir-lo. Volia que continués la història, em va dir. Volia saber què passava. Li vaig dir que no en tenia ni puta idea, de noies d'institut. Va dir que ja m'ajudaria. Tenia el cap una mica inclinat i somreia d'aquella manera tan encantadora i seva.

—Aquí hi ha una veta —va dir—. Ho dic de debò.